Sumonyi Zoltán

Legenda a szerelemről

Szicíliában, Marsala
mellett egy kis sziget,
most úgy hívják, hogy Mozia.
Ősállam-kövület.

A pún hadjárat óta már
ott élő nem lakik.
Rejtélyes nekropoliszán
csak halott osztozik.

A tengerparti löszfalon
a partifecske-ház
kis odvait befészkeli
kisded bronz urna, száz.

S a városállam főterén
feltárult palota
oszloptermében díszeleg
koporsók sorfala.

Azokban egy-egy férfitest,
egy-egy pünkösd-király:
Egy évig társuralkodók
királynők oldalán.

Mert új tavaszra friss erő,
új s ifjabb érkezett,
föláldozták a volt királyt
a kőoltár felett.

Ez szertartásos ünnepély,
ez nagy, nagy tisztelet!
A kőnél elsorolt a nép
minden királynevet.

De egyszer, őszi reggelen
felsírt a nőkirály:
„Ezt én tovább nem engedem,
testem, lelkem kíván.

Tudom, a nép, a hagyomány,
a szertartás, tudom.
Helyetted áldozat legyen
jövendő magzatom!”

Meglett, de majd a harmadik
tavaszra kisleány
fogant az *újérzésbeli*
királyi nyoszolyán.

„Fiú lehet csak áldozat,
a lány szabálytalan!”
S rohant a másik udvaronc:
„Nekem van kisfiam!”

Ebből lett aztán új divat,
új cím, új rang, dicső!
„Királykiváltó” címet ad
a fiúcsecsemő.

Száz év alatt megtelt a part
hullámos löszfala. –
Aztán már nem tudták, kiket
s miért vittek oda.

De minden tavaszünnepen
virágfüzéresen,
csapat fiú, csapat leány
a part felé oson.

2020. március 2.